

אין כבאי ברחוב

בתל אביב, נזעקו כל כבאי תחנת מכ"ב ביהאש בצפון העיר לכבות דליקה גדולה שפרצה בדרום העיר, האירוע בתחנת רק כבאיתורן, שעמד חסר-אונים כאשר פרצה לפתע דליקה בבית שמול התחנה, ניצל רק בקושי מועצם של דמרי הבית, שהיכוהו בהיחלצתם לדעת שאין בתחנה כבאים לכיבוי דליקתם.

הוסר מספר היום

בירושלים, התנצלו עורכי הגירוסים פוסט, על טעות-דפוס שנפלה במאמר ראשי על צילון, כאשר במקום לכתוב "לא קיים רוב פרלמנטארי", כתבו: "לא קיים פרלמנט".

שופרים וגנבים

בסולזה, ארצות-הברית, נתבקש מחלק העתונים לאן סטאג, על-ידי מפקד ה-מסירה, להחליק את עותו מתחת לדלת משרדו הנעולה, כדי שהבלשים לא יגנובו אותו.

כבוד שז נבר

בעכו, התלונן שוטר משמר-הגבול נגד אשה, תושבת אחד המושבים הסמוכים, על שתקפה אותו באגרופיה, מפני שנעלבה מטענתו שבעלה משתמש מיצאה לשמירת-לילה.

הרב הנמחר

בקהיר, שלחה קוראה נבוכה מכתב ל-שבועון אל-מוסאד: "זה חודשים רבים שארוסי דוחה את תחנותיו, בתואנה של סכנת מלחמה. לפני שנה אמר לי, שעליו לחכות לסיומה של ועידת שרי החוץ. אחרי כן מצא אמתלה אחרת ואמר שצריך לצפות לתוצאות ביקור חרוש-ציב בארצות-הברית. עכשיו הוא אמר, שאנו חייבים לראות מה תביא בעקבותיה ועידת הפיסגה הבינאישית. מה עלי לעשות?" וכתה לתשובה בטרור ה-צוות ללכבות שבורים: "אל תאמיני לו. הוא צוחק לך. אמנם צפויה סכנת מלחמה, אבל היא תבוא רק כמה שנים אחרי ה-נישואים".

צברינו החמודים

בלונדון, ניצלו כמה מעובדי שגרירות ישראל את טכס הגשת כתב-האמנה של שגריר ישראל למלכה אליזבת השנייה, כדי להודגו במכוניותיהם אחרי מכונית השגריר, לפלוש לחצר ארמון באקינגהאם, אחרי ש-המשמר חשב אותם לחלק מן השירה הרש-מית, גרמו בכך לשערוריה דיפלומטית. הסי-ביו בחזק צברי בריא: "זה היה סתם קונץ".

גיבורי ישראל

בחיפה, חיפש במאי אקסודוס אחר גברתנים מיוחדים בלשכת-העבודה, מצא שם רק פועלים כחויים ועיפים, יצא לתור את מקומות העבודה סביב העיר, גילה ל-בסוף את מבוקשו בין קבוצת פועלי-דחק שהתבטלו בצידו אחד הכבישים.

קנאת נשים תרבה יודרה

בקהיר, נתבקש החייס כאמיל אל-עקבי למנות את שמותיהם של 13 ילדיה, הנצ-ליח לזכור רק עשרה שמות, היה הצל-להיצור בפיקס-היוהי של הסביר את סא-בת פוריות: "יש לי שתי נשים, האהבות אחת את השניה, ורק בדבר אחד הן מתקנ-אות ומתחרות ביניהן: כל פעם שאחת נכ-נסת להריון, ממחרת השניה בעקבותיה".

מטבע קשה

בלוד, מצא הממונה על הנקיון בשדה-התעופה 300 דולאר על הרצפה, החזירם לבעלם החוקי, התמיר הגרי פולאק, שעה קלה לפני שזה המריא בדרכו לקנדה, קיבל ל-אות תודה מתנה של לירה אחת, שהועלתה לאחר הפצרות הנוסעים לסכום של שני דולאר.

מסכרה!

בנצרת, התרגו בעלי-גריה על שני פקי-די מסקיניה שבאו לערוך חקירה בבית-המלאכה, השאיר את הפקידים בנגריה, נעל את דלת האנות על מפתח, הסתלק מהמקום.

הם לא מנחלים, הגברים, אני שואלת אר-תך? הולך לו בחור צעיר עם נערתו לבילוי בלונה פארק, וכבר הוא רוצה לעזוב אותה בו במקום בשביל עיניה היפות של נערה אחת הנקראת על דרכו. בעצם, מה איכפת לך? זו דאגתה של הנערה שהלכה איתו: "...קשרי אותי עם אותה נערה שחיכתה עם חברתה בפורים, בשעה 6 בערך, לאוטו-בוס מס' 7 באלנבי, שאלתי אותן אם יודע להן באיזה אוטובוס אפשר להגיע ללונה פארק והן יעצו לי לנסוע אתן. מכיוון ש-מספר 7 לא עצר, נסענו במספר 10.

אנו ירדנו לא רחוק מהלונה פארק, וחי-ברתה המשיכה בנסיעה. סיפרתי לה שאני מכיר את הסביבה, והיא ניאוחה ללדת אותי ואת נערתה עד הלונה פארק. בדרך סיפרה לנו שהיא חוזרת מעבודתה והיא ממחרת לביתה שבשיכונים החדשים ליד בתים. נע-רתי הציקה לי בשפה זרה שאפסיק להקדיש לאלמוגית תשומת-לב, והיא לצערי לא תפ-סה את הרמז. אם לא נערתה, הייתי מגלה לה את אשר בלבי ולוקח אותה לבילוי אתי, או שהייתי מלוחה אותה, לפחות. הביתה.

רומי, החלטתי למצוא אותה בכל מחיר, ואני מקווה שאת תעזרי לי לפני שתספיק לשכוח את היום המאושר בו ראיתיה ל-ראשונה.

טוב, נו. שמו: אברהם עפנון, רח' מנשה קפרא 39, רחובות.

הרב סוסות

איזה הומור (1175/18)!
"...היי, אתה שם, כן, אתה זה המעיין בהעולם הזה. הגעת לדרגת שיעמום כזאת ומעיין במדור מכתבים לרתי שטותי. ובכן, מה מעניין אותך, צורתי או נשמת? טוב, נתחיל בחלק החיצוני. התאור בסבלנות, נשום עמוק ועתה התחל:

"אני שמנה ונמוכת-קומה. ראשי עגול כי-אבטיה, שערותי נאות מאד ומסומרות כגבו של קיפוד. עיני צורות מאד, צבען לבן עם נקודה שחורה בפנים. שפם דקיק מונח מעל לשפתי הדקות. שיני עקומות וצהובות וחי-פצות גללות אחת על רעותה. אפי פחוס קמעה. נמשים ופצצונים חמודים מקשים את פני.

"צאורי שוקע בכתפי, ומפלי שומן זעי-רים גולשים ממני. רגלי דומות לרגלי עז ועזרי צבעו כחלב סוסות. בקיצור, בחורת חמד. מתעניינת בשטחים, בעיקר שטחי ה-נגב והערבה. ואתה, היושב במכנסים, את-דם גברים זורם בעורקיך ויפה תואר הנך, ואם אין פלאטפוס במוךך, כמו ברגלי - שב וכתוב.

"רומי - הם בסח נרגשים ומבוהלים כהוגן. תני להם כעת משהו מרגיע של ... יפה, צעירה, חמודה ומתעניינת במוסיקה. תיאטרון וכו' וכו'.

תסלח לי אבלי יש לי בחילה.

שדושה מי יודע

אובכן, (1175/19) הן שלוש נערות עובדות הלומדות בשיעית בתיכון-ערב ורוצות ל-התכתב עם שלושה חיללים מחיל האחרי, או צנחנים, דחאק.

אני שותקת רק משום שהן כל כך הת-חננו בפני שאני להן.

שיעקצו קצת

הן שתי חברות גורא טובות, (1175/20), בנות 18 ו-19 ונשמעות כבנות 14. הן כות-בות כל מלה שניה במרכאות, ואני יכולה פשוט לשמוע אותן מצחקקות. אחת מהן היא חילת ויש לי חשק עז להיות ה"רס-רית שלה. השניה היא סתם שמיניסטית. והן גורא נחמדות, כמוכן, וגורא אוהבות, ל-ש: שתי חיים, כלומר, לבלות במסיבות, ו-כיוון שלא נעים רק לצייץ מסיבות, מוסיפים גם את המלה טיולים, אבל אתם כבר מבי-נים את הרעיון הכללי, אני מקווה.

ואם אתם מפקקים לרגע בכושר השיפוט שלי, בבקשה שמעו אותן בעצמכן: "בכדי שהשניים האלמוגים יוכלו להשתתף אלינו, עליהם קודם כל להיות בני 21-23, בעלי אפשרות, לעקוק", כלומר, צברים ובעלי חוש הומור, וכן שחור ההשכלה" יהיה במקצת ממואל.

"אין ואת אומרת שאנו רוצות ב"פרופ-סורים. פשוט כדי שיהיה עם מי לשוחח".

אמרתי לכם!

כל הדברים היפים

מכתבו של (1175/21) ראוי, לכל הדעות לתשומת לב: -

"הפעם כותב לך אחד מבני הנוער הערבי בארץ, אבל לפי דעתי, לך זה לא משנה. "מומן עלה על דעתי לכתוב אליך, אבל חוסר בטחון מנע ממני זאת כל הזמן עד שלבסוף החלטתי לכתוב ואני תקוה שלא אתאכזב.

עובדה היא, לפי דעתי, שקשרים הדו-קיים בין נוער, הם ערובה להרבה דברים

נערת השבוע

זוהי רמי סגל. רקדנית צעירה בת 22, שחזרה ארצה אחרי שלוש שנות לימוד אצל הרולד קרויצברג הגדול בשווייציה. רומי, האמרת שהיא שואבת את תנועותיה מתוך האינטואיציה העצמית שלה, מתוך מקצבים עתיקים, משרים ונגינות פרטיות, ארמניות וישראליות - היא נערה בלתי-רגילה. קודם כל, בחרה לה לגור בבאר-שבע, שם פתחה אולפן קטן. היא מתאמנת כשש שעות ביום, מכינה את הופעתה הקרובה. היא רצינית מאד, ודוברת בניב יידי מובהק, למרות שהיא זור רביעי בארץ. זה נדבך לה בשווייציה, שם דיברה שלוש שנים רק גרמנית.

היא פשוטה מאד במראה, והתווים המר-שימים ביותר בהופעתה, הן זוג עיניים צהובות-כחמש, רבות הבעה וארוכות ריסים. היא איננה בזהמית, סועתת שהאמן צריך לבסא את החברה ולא ליצור סגנונות חיים משונים. "את כל האורגניזם שלי, עליו לבטא ביצירתה, לא בהתנהגות", היא אומרת ונראית כאילו היא מתכוונת לכך. על אף היותה רוקה, היא דוגלת בחיי משפחה תקינים ובריאים.

רומי יכולה אחרי שמיעת מוסיקה רבת-הוד של באך או ויואלדי, להתרשם, להתיישב ולכתוב שיר אותו היא מעבדת, לאחר מכן, למחול, כמו השיר הבא, למשל:

יראת כבוד זו לך ממני / מלאה היא בצעדי בהונות לידך / הצלילים מלאו החלל בשוטם / ובגלי הדם הרימוני, נשאוני / כאילו כנפי ציפור ענדתי / פסעתי, עשפתי אדמה בחיקה / ונשאיתי נושמת למרחב וצמודה.

הוד מהדהד בבית / ממלאני בהתפעמות אצילה / כאילו שרות עיני / את המנגינה שבגרון / שהגוף מוכרח לציירה.

קישטתי בית מקדש / בזרי נרות מרצי-דים / פיזרתי במעגלי מחול / ריח היסמין הבאתי / שירת השדה רעננה / טיפוחה לויים בנבל / והכוהנים תפילה במקדש / עשוה.

אשר אנו מאד זקוקים להם בכדי להבין אחד את רעהו ולעמוד על בעיות שונות. פולי-טיות חברתיות וכו'.

"הבנה זו נותנת אפשרות לפעולה משותפת ומאבק משותף, ובמיוחד להרים את הי-מסך ולסתום את התהום אשר הפרידה בינינו זמן רב.

"צעד זה, לפי דעתי, הוא מאד חיוני לכלנו, על ידו אפשר להגיע למטרותנו הי-עיקריות.

"רומי, אני בן 22, יליד כפר גלילי (סכ-נין). אני נמצא בקביעות בחיפה, בה אני עובד. מנהל חשבונות במקצועי, וכעת אני בקורס למשתלמים על-יד בית-הפקיד. יש לי ידיעה בכל עבירות הפקידות, כתיבה במכונה וכו'.

"היסטוריה, וספרות וכל הרומנים למיני-הם אני מרבה לקרוא. התחביבים שלי הם ציור ושחיה. אני מאד אוהב טיולים, גופים וכל הדברים היפים. אני עובד בתור פועל בניין... אני תקוה שאמצא מקסימים לי בקרב הנוער העברי".

הדרך השנייה

קשה לקבוע משהו ממכתבה של (1175/22) בת ה-19, אך היא נראית לי סימפאטית וחביבה מאד. היא אומרת כי היא משתע-ממת בזמן האחרון ורוצה שמישהו יטה את הבנין, "להשתעמם", או יעזור לה להיחלץ ממנו. הדרך השנייה עדיפה.

אייאפשר לדעת מדבריה, תודה לאל, מה אומרים עליה מכריה ואם אחיה אהב גבינה.

נפל עז העוקץ

חבוב, (1175/23): -

"שמעתי פעם סיפור גורא מצחיק על דבורה אחת שהחליטה שהרוב של ייזור בדרך אחת ויהא יותר מתוק. היא פנתה ל-תנובה ולסוכנות בבקשת מילגות ומכונית לנסיעותיה. איך זה המשיך - אני יודע בדיוק. רק שבסופו של דבר אירע לה אסון. היא נפלה על העוקץ שלה ומתה.

תמיד, כשאני פותח במדורך - אני נזכר בתנובה שבסיפור הדבורה. איך כל אחד מנסה לבקש את הדבש המוכן בלי שטרך על הצוף. גורא מזכיר את הטילים בסבב בכתה א'.

לי קרה דבר קצת אחר. אני כבר נפלתי על כמה מעוקצי שלי וכלל זאת אני בא לבקש דבש מוכן. אבל אצלי, זו באמת בק-שה לדבש מוכן. כי אני אפילו לא מתחבם לצאת דופן. אני יודע שהדופן כל כך גבוהה ושריטות ציפורי אלה שהקרימוני וניסו ל-צאת ממנה - כל כך עמוקות, שלא כדאי לי כל העסק. איך לומר את זה בצורה הכי גורשה והכי פשוטה - אני מחפש ילדה.

"אני - הייתי צנחן, החה סטודנט, עתיד להיות משהו עם, לוגר בסוף.

...כדי שהעסק לא ייראה "עסק", וכדי המסורת הטובה של הסתאה - אני רוצה להסביר שאני קצת פחות חלגרי ממה שאני מתרשרש על הנייר."

במספרה שלי

"בסדר, תעשי לי גם פאקונג. אני שואלת אותך, בשבילי מה בעצם לעשות תסרוקת אם אני יוצאת אחר כך לגשם הזה? ומה דעתך עליו? הוא בא בגשם הזה."

"מי?"

"בן-גוריון. לא שמעת היום ברדיו אני שמעתי. זה היה יוצא מן הכלל. זקן, זקן. אבל הוא שם את כולנו בכיס. אהו איזו פיקחות ואיוה הומור, בחיי. שמעת איך ש-הוא אמר לעתונאי הזה: עכשיו אני יכול ללכת?"

"אהה."

"איוה מתק. בחיי. אבל מה הוא מיהר כל כך, בגשם הגורא הזה. מה יש? הוא לא יכול היה להכות עוד יום אחד? זה מסוכן לנסוע ככה באוויר, בגשם."

"מה את חושבת? זה עולה כסף כל יום נוסף בחוץ-לארץ."

"אני לא דואגת לו. מה יש? הוא קנה לו איוה מאה ספרים לקרוא, לא? או לא היה מוזק לו לשבת במלון ולקרוא משהו."